RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 113.376 van 6 december 2002
in de zaak A.125.216/VII-27.523.

In zake : de n.v. COMECO
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. FAURE en K. CRAUWELS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210 A

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten G. MARTYN, P. DEJONCKHEERE, P. COLPAERT en I. DE TANDT,
kantoor houdende te AVELGEM,
Doorniksesteenweg 82.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. COMECO op 9 augustus 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "het besluit van de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Landbouw van 17 juni 2002 houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen de beslissing van 6 december 2001 van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen houdende enerzijds het verlenen van de vergunning aan verzoekende partij, om een varkensslachterij gelegen te 2321 Hoogstraten (Meer), John Lijsenstraat 55, te veranderen en anderzijds aktename van de onderdelen van de inrichting die in klasse 3 zijn ingedeeld";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 november 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. CRAUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat I. DE TANDT, die verschijnt voor het Vlaamse Gewest;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de relevante gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij baat te Hoogstraten, aan de John Lijsenstraat 55, een varkensslachthuis met vleesversnijderij uit.

Deze is volgens het bij koninklijk besluit van 30 september 1977 vastgestelde gewestplan Turnhout grotendeels gelegen in een gebied voor milieubelastende industrieën en voor een klein gedeelte in agrarisch gebied;

1.2. De vergunningstoestand van het bedrijf is de volgende :

- Het ministerieel besluit van 8 juni 1976 verleent vergunning voor het exploiteren van een grondwaterwinning met een max. debiet van 150 m^3 per dag.

- bij besluit van de directeur van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij van 28 augustus 1987 werd aan de verzoekende partij vergunning verleend voor het lozen van bedrijfsalvalwater in oppervlaktewater ingevolge de bepalingen van artikel 71 van Vlarem I beperkt tot 1 september 2001. Deze vergunning werd afhankelijk gemaakt van onder meer de volgende lozingsnormen :

* chemisch zuurstofverbruik (CZV, ook wel COD genaamd) : 200mg/1
* biochemisch zuurstofverbruik (BZV of BOD) : 50 mg/1
* totaal N : 60 mg/1;

- Op 01 april 1989 wordt door de Bestendige Deputatie van de Provincieraad Antwerpen een vergunning verleend voor het exploiteren van een slachterij, voor een termijn verstrijkend op 25 juni 2011.

- Op 22 april 1993 wordt door de Bestendige Deputatie van de Provincieraad Antwerpen een vergunning verleend voor het exploiteren van een hogedrukstoomketel, voor een termijn verstrijkend op 25 juni 2011.

- Op 13 december 1993 wordt per ministerieel besluit een verunning verleend voor het veranderen van een slachterij door uitbreiding en omvorming, voor een termijn verstrijkend op 25 juni 2011 met een waterzuiverings installatie.

- Op 22 oktober 1994 wordt door de Bestendige Deputatie van de Provincieraad Antwerpen een vergunning verleend voor het veranderen van een slachterij door uitbreiding met een zoutopslag, voor een termijn verstrijkend op 25 juni 2011.

- Bij besluit van 5 januari 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen kreeg de verzoekende partij een vergunning voor het veranderen van een slachterij door omvorming en uitbreiding van de waterzuiveringsinstallatie met een biologische waterzuiveringsinfrastructuur. Ingevolge die vergunning werden de toegelaten emissiegrenswaarden voor de volgende parameters als volgt aangepast :

BOD : 20 mg/1 i.p.v. 50 mg/1;
COD: 180 mg/1 i.p.v. 200 mg/1;
zwevende stoffen : 50 mg/1 i.p.v. 60 mg/1;
totaal N : 30 mg/1 i.p.v. 60 mg/1;
totaal P : 10 mg/ (geen norm opgenomen in de bestaande lozingsvergunning).

Het weze opgemerkt dat door het besluit die laatste vergunning "als vervallen wordt beschouwd". De verzoekende partij stelde in haar beroepsschrift dat zulks het geval was omdat de door deze vergunning toegestane uitbreiding nooit werd gerealiseerd. Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat het de bedoeling was van de verwerende partij deze vergunning " op te heffen".

1.3. Op 31 juli 2001 dient de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de vergunningsaanvraag in die aanleiding zal geven tot de thans bestreden beslissing.

De aanvraag beoogt een wijziging en uitbreiding van de inrichting, met onder meer een afvalwaterzuiveringsinstallatie met lozing van bedrijfsafvalwater met bepaalde gevaarlijke stoffen in oppervlaktewater .

1.4. Op 6 december 2001 verleent de bestendige deputatie de gevraagde vergunning. In het besluit wordt vastgesteld dat hoewel niet expliciet gevraagd, het aanvraagdossier in feite ook een verandering van de waterzuiverings-installatie betreft : met name wordt van de vergunde fysico-chemie een biologische zuivering toegevoegd, dat dergelijke wijziging van het zuiveringsproduct het onderzoek naar nieuwe lozingsnormen noodzaakt.

De vergunning is afhankelijk van de algemene en de sectorale milieuvoorwaarden, alsook van volgende bijzondere milieuvoorwaarden (artikel 3, § 3 van het besluit) :

"In afwijking van de algemene en sectorale normen voor de lozing van bedrijfsafvalwater gelden volgende bijzondere lozingsvoorwaarden :

a. P : 4 mg/1
   Cu : 0,5 mg/1
   Zn : 0,5 mg/1
   N : 30 mg/1
b. Vanaf één jaar na datum van deze vergunning gelden de emissiegrenswaar-den voor volgende parameters :
   BOD : 25 mg/1
   COD : 125 mg/1
   Totaal N : 15 mg/1
   Totaal P : 2 mg/1".

In artikel 1, § 4, van het besluit van de Bestendige Deputatie leest men :

"De lozingsvergunning, verleend door de Vlaamse Waterzuiveringsmaat-schappij, dd. 28 augustus1987, wordt opgeheven.
De vergunning, verleend door de bestendige deputatie dd. 5 januari 1995, wordt als vervallen beschouwd".

1.5. Met een aangetekend schrijven van 16 januari 2002 gaat de verzoekende partij in beroep tegen dit vergunningsbesluit omdat zij niet akkoord kan gaan met de in artikel 3, § 3, van dit besluit. opgelegde bijzondere lozingsvoorwaarden.

Zij stelt in essentie dat de lozingsnormen die met het vergunningsbesluit van 5 januari 1995 werden opgelegd niet kunnen dienen om de nieuwe lozingsnormen te motiveren.

Zij benadrukt voorts dat de bijlage 5.3.1 van Vlarem II, die men blijkbaar op haar wil toepassen, in elk geval enkel wat de zuiveringsrendementen en niet wat de emissiegrenswaarden betreft mocht worden toegepast.

Tenslotte stipt zij aan dat er een BBT-studie (best beschikbare technieken) in voorbereiding is waaruit de haalbaarheid van strengere normen voor de relevante parameters zou moeten blijken, doch desalniettemin worden de lozingsnormen voor de verzoekende partij nu reeds verstrengd, zonder dat men weet of ze haalbaar zijn.

In haar beroepschrift stelt zij voor artikel 3, § 3, van het besluit van de bestendige deputatie te wijzigen als volgt :

> "De algemene en sectorale lozingsnormen voor lozing van bedrijfsafvalwater in oppervlaktewater worden aangevuld met de volgende bijzondere lozingsnormen :
> P : 4 mg/1
> Cu : 0,5 mg/1
> Zn : 0,5 mg/1
> Deze normen kunnen later eventueel worden aangepast ingevolge de resultaten van de BBT-studie voor de sector 'slachthuizen' die momenteel in voorbereiding is".

1.6. In het kader van de beroepsprocedure worden volgende adviezen uitgebracht:

De afdeling natuur van AMINAL stelt dat zij niet bevoegd is om uitspraak te doen over "deze milieu-technische en milieu-hygiënische materie".

De afdeling preventieve en sociale gezondheidszorg sluit zich aan bij het advies dat door de technisch bevoegde diensten van AMINAL en de Vlaamse Milieumaatschappij gegeven zal worden.

De afdeling stedenbouwkundige vergunningen en de afdeling monumenten en landschappen van AROHM adviseren gunstig.

De afdeling milieuvergunningen van AMINAL en de gewestelijke milieuvergunningscommissie verlenen ongunstig advies.

1.7. Op 17 juni 2002 wordt de thans bestreden beslissing genomen : het beroep van de verzoekende partij wordt ongegrond verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Deze beslissing, die aan de verzoekende partij betekend werd met een aangetekend schrijven van 19 juni 2002, is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Gelet op het feit dat voormelde beroepsindiener de volgende aanspraken doet gelden :

- de beroeper gaat niet akkoord met de volgende bijzondere lozingsvoorwaarden : N : 30 mg/1 en vanaf één jaar na datum van deze vergunning gelden de emissiegrenswaarden voor de volgende parameters : BOD : 25 mg/1, COD : 125 mg/1, totaal N : 15 mg/1 en totaal P : 2 mg/1; deze normen dienen te worden geschrapt;
- de argumentatie voor het opleggen van bijzondere lozingsvoorwaarden is onvoldoende;
- de situatie in 1995 was helemaal anders dan de situatie zoals ze bestaat in het kader van de huidige milieuvergunningsaanvraag zodat de lozingsnormen die in 1995 waren opgelegd niet kunnen dienen om de huidige lozingsnormen te motiveren;
- de integrale toepassing van de emissiegrenswaarden van bijlage 5.3.1. baseren op artikel 5.3.2.1. van Vlarem II, maakt duidelijk een schending van dit artikel uit en van de Europese Richtlijn Stedelijk Afvalwater; enkel de in bijlage 5.3.1. te behalen zuiveringsrendementen zijn van toepassing;
- het bedrijf voldoet aan de verwijderingsrendementen van bijlage 5.3.1.;
- op dit ogenblik is het nog niet zeker of de voorgestelde verstrengde normen haalbaar zijn, aangezien de BBT-studie ter zake nog niet is afgerond;
- de normen kunnen later eventueel worden aangepast ingevolge de resultaten van de BBT-studie;

Gelet op het horen op 18 maart 2002 door de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie van de aanvrager, die bij dit horen inzonderheid de argumenten van zijn beroep bevestigt, een toelichtende nota overhandigt en de volgende voornaamste argumenten aanhaalt :

- de vergunning van 1995 is vervallen omdat de uitbreiding die toen vergund werd niet is uitgevoerd;
- voor de bijkomende biologische zuivering diende geen milieuvergunning te worden aangevraagd;
- de strengere normen kunnen niet continu worden gehaald; een redelijke overgangstermijn is noodzakelijk;

(...)

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat de exploitant in beroep gaat tegen het opleggen van de volgende bijzondere lozingsvoorwaarden voor het lozen van bedrijfsafvalwater afkomstig van de varkensslachterij met vleesuitsnijderij :

- N: 30 mg/1;
- vanaf één jaar na datum van deze vergunning gelden de emissiegrenswaarden voor de volgende parameters: BOD : 25 mg/1, COD : 125 mg/1, totaal N: 15 mg/1 en totaal P : 2 mg/1;

dat de exploitant in zijn beroepschrift vraagt om deze normen te schrappen;

Overwegende dat in de lozingsvergunning van 28 augustus 1987 onder andere de volgende lozingsnormen waren opgelegd: BOD : 50 mg/1, COD : 200 mg/1 en totaal N : 60 mg/1; dat dit ondertussen 15 jaar geleden is en dat de exploitant in deze tijd zijn waterzuiveringsinstallatie heeft uitgebreid met onder andere een biologische waterzuiveringsinstallatie;

Overwegende dat bij besluit van 5 januari 1995 de vergunning werd verleend om enerzijds de waterzuiveringsinfrastructuur om te vormen en uit te breiden en anderzijds werden de volgende strengere lozingsvoorwaarden opgelegd: BOD : 20 mg/1, COD : 180 mg/1, totaal N : 30 mg/1 en totaal P : 10 mg/1; dat de exploitant hiertegen niet in beroep is gegaan;

Overwegende dat in het kader van deze milieuvergunningsaanvraag de exploitant stelt dat de vergunning van 5 januari 1995 vervallen is aangezien ze niet binnen de drie jaar in gebruik werd genomen; dat in (de) bestreden beslissing deze visie wordt bijgetreden;

Overwegende dat volgens de afdeling Milieu-inspectie in 1995 nochtans een tweede biologie (bijkomende reactor) in serie werd geschakeld met de bestaande biologie; dat de exploitant ook op de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie heeft bevestigd dat de biologische waterzuivering is uitgebreid met een trommelfilter en een recuperatiebekken; dat het lozingsdebiet evenwel niet werd verhoogd; dat indien de vergunning van 1995 vervallen is, deze uitbreiding dus zonder vergunning werd geëxploiteerd; dat indien deze uitbreiding van de waterzuiveringsinstallatie verschillend was van deze die was aangevraagd en vergund, de exploitant hiervoor dan een wijziging van de vergunning had moeten aanvragen;

Overwegende dat de in 1995 opgelegde lozingsnormen betrekking hebben op het lozen van bedrijfsafvalwater, dat reeds sedert 1987 vergund was; dat in het beschikkend gedeelte ook expliciet is gesteld dat de lozingsvergunning wordt gewijzigd en de toegelaten emissiegrenswaarden worden aangepast; dat ook op p. 4 van het besluit van 5januari1995 staat vermeld dat vanaf 31/12/1998 het afvalwater in het kader van de Derde Noordzee-conferentie dient te voldoen aan een aantal lozingsnormen die via bijzondere voorwaarden worden opgelegd; dat de aangepaste lozingsnormen, dus niet uitsluitend gelinkt zijn aan het verlenen van de vergunning voor de waterzuivering; dat indien de exploitant door het niet uitbreiden van de waterzuiveringsinstallatie niet kon voldoen aan de in 1995 opgelegde lozingsvoorwaarden, de exploitant een wijziging van de lozingsvoorwaarden had dienen aan te vragen;

Overwegende dat bijgevolg niet kan worden gesteld dat de vergunning van 5 januari 1995 vervallen is; dat het anderzijds nu voor de duidelijkheid aangewezen is dat alle voorwaarden voor de lozing van bedrijfsafvalwater in één vergunning worden opgenomen, zodat het bijgevolg aangewezen is de lozingsnormen volledig op te nemen in de huidige vergunning en de vergunningen van 28 augustus 1987 en 5 januari 1995 op te heffen;

Overwegende dat reeds in de vergunning van 5 januari 1995 een lozingsnorm voor stikstof was opgelegd van 30 mg/l; dat de exploitant deze waarde trouwens zelf had aangevraagd in 1995 omdat deze door de ontwerper van het concept van de waterzuiveringsinstallatie was gewaarborgd; dat de exploitant dus nu bezwaarlijk kan stellen dat deze norm niet haalbaar zou zijn;

Overwegende dat het bedrijfsafvalwater samen met ongeveer 90 % van het sanitair afvalwater wordt behandeld in een zuiveringsinstallatie bestaande uit : een vetvang, een seperator, een buffer van 400 m³, een fysico-chemie, een biologie, een recuperatietank van 175 m³ en een slibverwerking; dat de biologie bestaat uit twee parallelle SBR-reactoren (sequence batch reactor) van resp. 290 en 260 m³, die geschikt zijn voor biologische stikstofverwijdering;

Overwegende dat het bedrijfsafvalwater met een max. debiet van 240 m³/dag wordt geloosd via waterloop 945/73503 in de Nieuwe Meerloop, met als bestemming viswaterkwaliteit;

Overwegende dat voor de parameter ammoniakale stikstof in de Nieuwe Meerloop in 2000 en 2001 regelmatig overschrijdingen van de milieukwaliteitsnormen voor viswater werden vastgesteld en dat de waterloop in 2000 en 2001 geen enkele maal voldeed aan de kwaliteitsdoelstellingen voor de parameter nitrieten; dat het bijgevolg noodzakelijk is dat er een strengere lozingsnorm voor stikstof totaal wordt opgelegd;

Overwegende dat een hoog gehalte aan BZV en CZV bij lozing in oppervlaktewater een lange termijn zuurstofverbruik geeft; dat hierdoor de zuurstofhuishouding van de waterloop verstoord wordt, met negatieve gevolgen voor fauna en flora;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 5.3.2.1. van titel II van het V1arem, de vleesindustrie die een biologische afbreekbare organische belasting heeft van ten minste 4.000 inwonersequivalenten, hun afvalwater uiterlijk op 31 december 2000 vóór de lozing in het ontvangende oppervlaktewater ten minste dient te behandelen in een secundaire afvalwaterbehandelingsinstallatie, waarbij de minimumverminderingen ten opzichte van de influentbelasting, voorgeschreven in artikel 5.3.1.3. en bijlage 5.3.1. in acht worden genomen;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 3.3.0.1, § 1 van titel II van het V1arem de vergunningverlenende overheid bij het verlenen van de milieuvergunning steeds bijzondere vergunningsvoorwaarden kan opleggen met het oog op de bescherming van het leefmilieu en inzonderheid met het oog op de handhaving of het bereiken van de milieukwaliteitsnormen;

Overwegende dat wordt beoogd toelating te bekomen tot het lozen van bepaalde vrachten aan verontreinigde stoffen; dat deze toelaatbaarheid moet worden getoetst aan het vooropgestelde immissiebeleid en inzonderheid aan de te bereiken oppervlaktewaterkwaliteitsdoelstellingen;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 4.1.2.1. van titel II van het V1arem de exploitant steeds de beste beschikbare technieken dient toe te passen ter bescherming van mens en milieu, en dit zowel bij de keuze van behandelingsmethoden op het niveau van de emissies, als bij de keuze van bronbeperkende maatregelen;

Overwegende dat er een vermindering van de nutriëntenvracht nodig is om de kwaliteitsobjectieven te bereiken en om tegemoet te komen aan de afspraken van de Derde en Vierde Noordzeeconferentie, waarin werd gesteld dat er een significante reductie (50 % of meer) moet worden bereikt in de inbreng van de nutriënten N en P; dat hiervoor het nutriëntgehalte van relevante industriële lozingen in oppervlaktewater moet worden beperkt door toepassing van de beste beschikbare technieken;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 2.3.6.l., § 1 van titel II van het V1arem een vergunning tot lozing van bedrijfsafvalwater dat één of meer gevaarlijke stoffen bevat enkel kan worden verleend mits de verontreiniging van de wateren door de gevaarlijke stoffen als bedoeld in lijst II van bijlage 2C (onder andere fosfor, nitraat/nitriet en ammoniak/ammonium) wordt verminderd (Richtlijn 76/464/EEG);

Overwegende dat uit de analyseresultaten van de V1aamse Milieumaatschappij voor de heffingen van 2001 blijkt dat de in de bestreden beslissing opgelegde normen, die gelden vanaf 6 december 2002 voor fosfor, de BOD en COD nu reeds kunnen worden gehaald; dat bovendien in de bestreden beslissing een overgangstermijn is voorzien voor het naleven van de strengere lozingsnormen;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie mits naleving van de milieuvergunningsvoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep ongegrond te verklaren en de bestreden beslissing te bevestigen;

(...)";

2. Beoordeling

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan

worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat uiteraard de verzoekende partij een belang moet hebben bij de gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging van de door haar bestreden overheidshandeling;

2.2. Overwegende dat, wat het belang betreft, de verzoekende partij het volgende uiteenzet :

"Verzoekster geeft blijk van het rechtens vereiste belang. Het bestreden besluit veroorzaakt een rechtstreeks en persoonlijk nadeel in hoofde van verzoekster.

Het bestreden besluit bevestigt immers het besluit van de Bestendige Deputatie van 6 december 2001 waardoor verzoekster wordt verplicht om onmiddellijk, dan wel vanaf één jaar na het verlenen van de vergunning, te voldoen aan lozingsvoorwaarden, waaraan zij evenwel onmogelijk kan voldoen binnen de opgelegde termijn, gezien de huidige zuiveringsvolumes en -infrastructuur hiervoor ontoereikend zijn en de noodzakelijke uitbreiding een minimaal anderhalf jaar in beslag neemt (Bijlage 3).

Bovendien is verzoekster van mening dat geenszins kan verwezen worden naar de lozingsvergunning van 5 januari 1995 om de onmiddellijke inwerkingtreding van de verstrengde lozingsnorm voor stikstof van 30 mg/1 te motiveren, zulks onder meer omdat bedoelde lozingsvergunning verleend werd in het kader van een uitbreiding die evenwel nooit gerealiseerd is geweest, waardoor bedoelde vergunning vervallen is. Aangezien er nooit een uitbreiding is geweest was er ook geen reden voor verzoekster om te veronderstellen dat de normen opgenomen in de lozingsvergunning van 5 januari 1995 effectief zouden gelden. De situatie in 1995 en de huidige situatie zijn aldus geenszins vergelijkbaar, juist omwille van het feit dat de zuiveringsvolumes aangevraagd in 1995 aanzienlijk groter waren dan de volumes die op heden worden gebruikt.

Vervolgens is verzoekster van mening dat de normen opgelegd voor BOD, geenszins kunnen worden gemotiveerd via een verwijzing naar artikel 5.3.2.1., §2 van Vlarem II juncto bijlage 5.3.1. bij Vlarem II juncto Richtlijn stedelijk afvalwater.

Bovendien toonde verzoekster aan dat op het moment van de milieuvergunningsaanvraag dd. 31 juli 2001 een groot aantal andere slachthuizen, net als verzoekster, de aan verzoekster, de aan verzoekster opgelegde normen niet konden halen.

Tenslotte dient een en ander te worden beschouwd in het licht van het feit dat op het ogenblik van de aanvraag, een BBT-studie voor de sector "slachthuizen" in voorbereiding was. Hieruit zou de haalbaarheid van strengere normen voor de relevante parameters moeten blijken, in afwachting waarvan de algemene en sectorale normen zouden dienen te worden behouden, en die door verzoekster steeds werden en worden gerespecteerd.

Verwerende partij houdt evenwel geen rekening met bovenstaande argumentatie en bevestigt uitdrukkelijk het besluit van de Bestendige Deputatie van 6 december 2001.

Het bestreden besluit is definitief en er staat geen hogere beroepsmogelijkheid meer open".

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij de schorsing vordert van de tenuitvoerlegging van een besluit dat uitspraak doet over haar administratief beroep tegen een besluit van de bestendige deputatie waarbij haar enerzijds vergunning werd verleend om een varkensslachterij te veranderen door, o.a., uitbreiding met een installatie voor het zuiveren van bedrijfsafvalwater, en anderzijds bijzondere voorwaarden worden opgelegd voor de lozing van dat afvalwater; dat de verzoekende partij in haar beroepsschrift stelde dat haar administratief beroep beperkt is tot de bijzondere lozingsnormen, en "de rest van het besluit onverlet" laat, dat zij in haar akte houdende vordering tot schorsing die gericht is tegen het volledige besluit voorhoudt dat de verdere exploitatie van de inrichting onmogelijk wordt met de bestaande zuiveringsvolumes en -infrastructuur;

Overwegende dat de gevraagde schorsing van de tenuitvoerlegging tot gevolg lijkt te hebben dat de verzoekende partij niet meer over een vergunning zal beschikken voor de uitbreiding van haar inrichting met de (impliciet) gevraagde waterzuiveringsinstallatie; dat immers alle onderdelen van een milieuvergunning in beginsel een ondeelbaar geheel vormen; dat de verzoekende partij niet aantoont dat de vergunning van de waterzuiveringsinstallatie en de opgelegde lozingsnormen voor het bedrijfsafvalwater te dezen van elkaar kunnen worden afgesplitst; dat uit het administratief beroep van de verzoekende partij en uit de thans door haar aangevoerde middelen blijkt dat zij de bestreden beslissing enkel aanvecht omdat zij geen genoegen kan nemen met (een gedeelte van) de opgelegde lozingsnormen; dat deze lozingsnormen uiteraard onverbrekelijk verbonden zijn met de vergunning van de waterzuiveringsinstallatie; dat de verwerende partij in de bestreden beslissing klaarblijkelijk ook die mening was toegedaan, nu zij over de aanvraag in haar geheel lijkt te hebben beslist, wat blijkt uit het beschikkende gedeelte ervan, waarin de beslissing van de bestendige deputatie volledig wordt bevestigd, met inbegrip van die onderdelen van de vergunning waartegen geen beroepsgrieven werden aangevoerd; dat de verwerende partij, indien zij van oordeel was dat het beroep van de verzoekende partij enkel beperkt was tot de lozingsnormen en zij niet meer over de andere elementen van de vergunningsaanvraag mocht beslissen, dit beroep onontvankelijk had moeten verklaren; dat zij zulks niet heeft gedaan; dat de thans bestreden beslissing dan ook prima facie een uitspraak over de gehele vergunning tot uitbreiding met de waterzuiveringsinstallatie lijkt in te houden; dat de verzoekende partij blijkbaar wel de voordelen -de toegestane uitbreiding- van de vergunning wil genieten, maar niet de lasten -de opgelegde lozingsnormen- wenst te dragen; dat een gebeurlijke

schorsing van het besluit de verzoekende partij geen voordeel zal opleveren, nu een gedeeltelijke schorsing onmogelijk lijkt en ook niet wordt gevorderd, zodat wanneer de schorsing wordt bevolen, samen met de bekritiseerde lozingsnormen de volledige vergunning niet ten uitvoer zal kunnen worden gelegd; dat de vergunningstoestand dan ofwel geregeld wordt door het besluit van de bestendige deputatie, waartegen de verzoekende partij een niet-schorsend administratief beroep heeft ingesteld, maar dat eveneens de door de verzoekende partij als grievend bevonden lozingsnormen oplegt, ofwel door de op 5 januari 1995 afgeleverde vergunning, waarvan de verzoekende partij beweert, en de bestendige deputatie in het beroepen besluit vaststelt, dat zij als vervallen moet worden beschouwd, omdat de door dit besluit toegestane uitbreiding nooit tijdig werd gerealiseerd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes december tweeduizend en twee, door :

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Th. VAN RAEMDONCK. **E. BREWAEYS.**